Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Orson Pratt

i det nye Tabernakel i Saltsøstaden den 14de Juni 1868.

(Fra „Deseret News.")

Vi have forsamlet os denne Eftermiddag, ifølge vor sædvanlige Skik, for at dyrke Herren vor Gud og for at deeltage i Herrens Nadvere, til en høitidelig Erindring om vor Gjenløsers Lidelse og Død. Paa denne Maade forkynde vi hans Død indtil han kommer. Ved at deeltage i denne Ordinance, samt i alle Ordinancer og Institutioner i Guds Rige, vidne vi for Gud og for Englene, at vi ere hans Disciple.

Jesus er det eneste Navn, givet under Himmelen, ved hvilket Frelse kan komme. Der er intet andet Navn og ingen anden Person beskikket med Myndighed til at aabne Frelsens Vei for Menneskeslægten, uden vor Herre og Frelser Jesus Christus. Det er paa ham de Sidste-Dages Hellige troe, og det er ham vi dyrke. Vi tilbede ogsaa Faderen i hans Navn. Det er det Evangelium, han har aabenbaret, som vi have annammet. Det er den Hellig-Aand, hvilken Faderen skjænkede Menneskens Børn formedelst Jesu Navn, ved hvilken vi ere helligede og blevne rene af Hjertet.

Guds Søns Evangelium er ikke en nyopfunden Lære, men det er den, som blev aabenbaret i Begyndelsen. Den har været bekjendt i enhver Uddeling; og Alle, som bleve frelste i Adams, Enochs, Abrahams, Mose eller Propheternes Dage, frelstes lige saavel formedelst Tro paa Guds Søn og hans Evangelium, som Nogen i Christi og Apostlernes eller i disse de sidste Dage.

Det samme Evangelium, der prædikedes af Apostlerne, var ogsaa prædiket af de gamle Patriarker endog før Syndfloden. Det samme Evangelium, der prædikedes i Apostlernes Dage, er ogsaa prædiket i vore Dage for de Sidste-Dages Hellige. Der har været forskjellige Uddelinger af Evangeliet aabenbaret til Men-

nesteslægten. Foruden Evangeliets Lov bleve mange Ordinancer og Institutioner aabenbarede til Menneskene, passende for de særegne Omstændigheder og den Tidsalder, i hvilken de levede.

I Mose Dage f. Ex. bleve visse Love og Ordinancer givne fra Himmelen, svarende til den Stilling, i hvilken dette Folk dengang befandt sig. Men Evangeliet blev prædiket for dem forend Loven, der indeholdt de kjødelige Bud, blev given. Derfor siger Paulus i Brevet til de Hebræer, „at Evangeliet blev prædiket for dem som vare med Moses i Ørkenen; men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det;" hvorfor de ogsaa bleve tugtede for deres Vantro og Oprør, idet Herren svoer i sin Vrede, at de ikke skulde indgaae til hans Hvile.

Det samme Evangelium, som ifølge det Ny Testamente bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset, prædikedes for Abraham, og før hans Dage til Enoch, som formedelst Kundskaben om Evangeliets Principer erholdt en saa stærk Tro paa Uforkrænkelighed og evigt Liv, at han blev optagen til Himmelen og smagte ikke Døden.

I denne sidste Tid har det behaget Herren vor Gud at sende en ny Uddeling af Evangeliet til Menneskeslægten. I monne spørge, „hvad er Herrens Hensigt med at sende Evangeliet i denne Tidsalder? Have vi ikke de Bøger, som indeholde Guds Søns Evangelium, saasom det var prædiket i forrige Tider? Have vi ikke det levende Guds Ord, ved hvilket Menneskene bleve frelste før og efter Christi Komme, og naar de kunde blive frelste i disse forskjellige Uddelinger i Verdens første Tidsalder og i Tidens Midte, hvorfor skulde Herren saa igjen aabenbare en anden Uddeling af det samme Evangelium til den nulevende Slægt?"

Jeg veed, at disse Spørgsmaal opstaae i Manges Sind. Jeg har ofte hørt saadanne Spørgsmaal paa mine Reiser iblandt Jordens forskjellige Nationer. Naar Evangeliet, aabenbaret i Mormons Bog, har været fremstillet for Menneskene, og det er bleven dem fortalt, at Gud har paabegyndt en ny Uddeling af det samme Evangelium, spørges der øieblikkelig: „Hvortil nytter det? Vi have jo Evangeliet, ved hvilket de Gamle bleve frelste, aabenbaret i det Ny Testamente, og hvorfor bringer Du os en ny Uddeling af det Samme?"

Lad mig svare paa dette og sige nogle faa Ord i Henseende til det Øiemed, vor Fader i Himlen havde i Sinde ved paany at aabenbare Evangeliet til Menneskens Børn.

Dersom det ikke havde været for det store Frafald, der allerede begyndte i Apostlernes Dage, og som efter deres Bortgang tiltog indtil der ikke mere fandtes noget Spor igjen af den sande Kirke, idet sammes Love, Ordinancer og Pagter vare enten afskaffede, forandrede eller brudte, troer jeg ikke, at der vilde have været nogen Nødvendighed for en ny Aabenbaring af Evangeliet, med dets Gaver, Velsignelser, Kræfter, Præstedømme og Apostelskab i disse de sidste Dage. Men jeg tænker det kan bevises uden Modsigelse, at Guds Søns Evangelium, saaledes som det blev prædiket og forvaltet i Apostlernes Dage, har været fuldkommen udryddet, siden Frafaldet fik Overhaand. Jeg mener ikke de Skrifter, der vare igjen efter Apostlerne, thi vi have en Deel af disse, men jeg mener den rette Myndighed til at forkynde og forvalte Evangeliet i dets Reenhed og til at opbygge Guds Kirke og Rige paa Jorden, hvilket ikke

kan udføres uden Inspirationens og Aabenbaringens Aand, der hviler paa de af Herren kaldte og bemyndigede Tjenere. Iblandt hvilket af de saakaldte christne Samfund findes en saadan Myndighed? Hvor ere deres Apostler, Propheter og inspirerede Mænd? Hvor ere de aandelige Naadegaver og Kræfter, der fandtes i Christi Menighed? Ingensteds. Det, som er tilbage, er en tom Form, en Skal uden Kjerne, en Skygge uden Substans, et Skin uden Virkelighed; „de have Gudfrygtigheds Skin, men nægte dens Kraft." De lære ikke længere Daab til Syndernes Forladelse; og, om de ogsaa gjorde det, hvad vilde det gavne, naar der ikke findes nogen af Gud bemyndiget Person til at døbe dem, som ville troe og omvende sig. Hvortil kan Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Gave, om de ogsaa lærte og udøvede denne Handling, gavne, saalænge der ikke findes en Apostel eller Ældste, som har Ret til at forvalte en saadan Anordning. Hvad nytter det at æde af det brudte Brød og drikke af Kalken i Nadveren til Ihukommelse af den Herres Jesu Lidelse og Død, dersom dette hellige Maaltid ikke administreres af en Præst, der er kaldet af Herren.

Heri er det, at vi, de Sidste-Dages Hellige, adskille os fra hele den christne Verden. Vi troe og bekjende, at alle Evangeliets Ordinancer maae udføres paa den af Gud indstiftede Maade og af de med den rette Myndighed befuldmægtigede Mænd. Vi troe, at der i Christi Menighed maae være de samme Embedsmænd og de samme Skikke, som han anordnede. Om disse forandres eller afskaffes eller forvaltes af ubemyndigede Mænd, da er der ingen Kraft eller Velsignelse deri.

Vi bekjende, at „Troen kommer ved Hørelse og at Hørelsen skeer ved Guds Ord; men hvorledes skulle de troe paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker; men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: hvor deilige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde et godt Budskab." Lærer alle Folk og døber dem i Faderens og Sønnens og den Hellig-Aands Navn." „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig." „Omvender Eder og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse og I skulle faae den Hellig-Aands Gave." „Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedernes Forvaltning, til Christi Legemes (d. e. Menigheds) Opbyggelse." „Vandrer værdigen det Kald, med hvilket I ere kaldte, med al Ydmyghed og Sagtmodighed, med Langmodighed, saa I fordrage hverandre i Kjærlighed, og beflitter Eder paa at bevare Aandens Eenhed i Fredens Baand; eet Legeme og een Aand, ligesom I ogsaa ere kaldte til eet Haab i Eders Kald; een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og Alles Fader." „Tragter efter de aandelige Gaver, at I kunne have overflødigen til Menighedens Opbyggelse."

Disse ere nogle af de Grundsandheder, vi bekjende, og som vare og ere Særkjender paa den sande Christi Menighed, hvilken er bygget paa Apostlers og Propheters Grundvold, hvor Jesus Christus selv er Hovedhjørnestenen — og hvilken Menighed er veiledt ved Aabenbaring fra Himmelens Gud. Nu er det store Spørgsmaal: Erkjender de christne Samfund de ovenanførte Grundsætninger? Hvis ikke, er al deres Prædiken og Udøvelsen af alle de Skikke, de have indført, forgjæves. De kunne vel døbe, bestænke eller overøse,

men denne deres Handling vil ikke vorde optegnet i Himmelen; de kunne forvalte Nadveren, og det vil ikke vorde anerkjendt af Herren, som siger i sit Ord: „De dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud.“ Desuden fornegte de Aabenbaring, Prophetiens Aand, som er Jesu Vidnesbyrd, og de øvrige Naadegaver, hvilket er det største Beviis paa, at de ikke have den rette Myndighed fra Gud, men at de selv have taget sig den Ære at være en Guds Præst. Dette er imod Skriftens Lærdomme, hvilket jeg vil bevise ved at henvise Eder til Pauli Brev til Hebræerne det 5te Cap.: „Ingen tager sig selv den Ære (nemligen at være en Præst), uden den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var.“ Slaae vi saa op i 2den Mosebog, kunne vi læse, hvorledes Aaron blev kaldet. Allerførst kaldte Gud ved sin egen Røst og ved sin Engel sin Tjener Moses, opreiste ham til en stor og mægtig Prophet, gav ham Myndighed til at forvalte i Herrens Navn, og gav ham siden Aabenbaring og Befaling til at kalde sin Broder Aaron. Gud talte til Moses ved denne Leilighed og sagde ham, at hans Broder Aaron skulde være en Præst, og at han skulde ordinere Aaron til Præstedømmet, saa at han skulde have Myndighed til at gaae ind og gaae ud for Israels Børn, have Ret til at bære Brystspannet, hvorpaa befandtes de Urim og de Thummim, ved hvilke han kunde adspørge Herren for Israels Børn og dømme mellem dem.

Var Aaron kaldet paa nogen anden Maade end ved ny Aabenbaring formedelst Moses? Nei!

Kan Nogen modtage Præstedømmet, uden ved Aabenbaring og Bemyndigelse fra Gud? Jeg svarer nei! Ingen kan tilegne sig Præstedømmet og sammes Myndighed samt forvalte i de hellige Ordinancer, uden at være kaldet af Gud ligesom Aaron var.

Dersom Bibelen var afsluttet med Johannes's Aabenbaring, og al Forbindelse mellem Himmel og Jord ophørte ved Apostlernes Bortgang, hvem kunde være deres Efterfølgere?

Ingen kunde selv tage sig den Myndighed at være en Apostel, med mindre Gud sendte en ny Aabenbaring fra Himmelen og kaldte den eller de, der skulde have en saadan Myndighed, som indbefattes i Apostelskabet, nemlig at bære Rigets Nøgler.

Dersom Aabenbaring blev givet i det andet, tredie, fjerde, femte og følgende Aarhundreder, hvor ere disse Aabenbaringer? De findes ikke i Bibelen, ei heller iblandt de skrevne Optegnelser i den romersk-catholske Kirke. Ifølge denne Kirkes Erkebiskoppers, Biskoppers og lærde Mænds Vidnesbyrd troe de ikke paa ny Aabenbaring, men antage som deres Rettesnor de gamle Aabenbaringer og de traditionelle Skrifter, der udgaves af de saakaldte Kirkefædre og som overleveredes fra Slægt til Slægt. Da der altsaa, ifølge deres eget Vidnesbyrd, aldrig har været nogen Aabenbaring givet til den catholske Kirke, saa er heller aldrig nogen Pave bleven kaldet af Gud til at sidde paa St. Petri Stol, ligesom heller ingen Erkebiskop eller Biskop er bleven kaldet til at handle i Apostlernes Sted. Der kan have været nogle af dem, som have været oprigtige i at følge Kirkefædrenes Traditioner og udøvet Præstedømmet iblandt Catholikerne med den samme Oprigtighed, som udmærkede nogle af de hedenske Præster. Men Oprigtighed hos en Person beviser ikke, at han har modtaget den rette Myndighed til at handle i Guds Sted, da en saadan Myndighed ikke kan erholdes uden at være kaldet af Gud ved

Aabenbaring, hvilken benægtes af den catholske Kirke, hvilken er Moderkirken, saavelsom af Døttrene, de protestantiske Samfund.

Reformatorerne Luther, Calvin og andre gode Mænd, som reve sig løs fra Moderkirken, paastode ikke at være blevne kaldte af Gud ved ny Aabenbaring, og kunde følgelig ikke være i Besiddelse af Apostelskabet, der indbefatter Magt og Myndighed til at opbygge Guds Rige og Kirke paa Jorden, men de toge sig selv Myndighed til at oprette ny Kirkesamfund hver efter deres egne Anskuelser, idet de troede, at den Fuldmagt Jesus gav sine Apostler for over atten hundrede Aar siden, var gjældende for dem.

Hvad vilde en Monark eller Regjering sige, om der kom en Mand, som udgav sig for at være Ambassadeur eller Minister fra en anden Konge eller Regjering og søgte at legitimere sig ved en gammel Fuldmagt, som han tilfældigviis havde fundet iblandt een af sine Forfædres efterladte Papirer? Vilde man indlade sig i Forhandlinger med en saadan Mand, der ikke var personligen kaldet og bemyndiget af vedkommende Monark eller Regjering, hvis Sendebud han selv havde paataget sig at være? Visselig ikke; man vilde derimod ansee ham enten for at være en Bedrager eller for at være sindssvag, og ikke tage noget Hensyn til hans Paastand eller den forældede Fuldmagt, han havde medbragt.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1841. (Fortsat fra Side 332.)

„Han var forud bleven underrettet om Værkets Fremkomst i Amerika formedelst Breve fra hans Beslægtede og andre Bekjendte, og han havde opfordret Medlemmerne i sin Menighed til at bede Gud om at sende dem sine Tjenere, og han formanede dem til at antage deres Budskab, naar de kom.

„Søndagen den 23de gik de syv Brødre til Vauxhall Capel, da de ikke havde et Sted til at prædike i, for at høre Hr. Fielding, og da Formiddagstjenesten var forbi, bekjendtgjorde Hr. Fielding offentlig, at om Eftermiddagen vilde en Ældste af de Sidste-Dages Hellige prædike i Capellet. Dette gjorde Hr. Fielding frivilligen, uden at nogen af Brødrene havde anmodet ham derom, og om Eftermiddagen talte ifølge Bestemmelse Ældste Kimball og gav en kort historisk Oversigt over Kirkens Fremkomst og Evangeliets første Grundsætninger, hvorefter Ældste Orson Hyde bar Vidnesbyrd.

„Derefter opfordrede Hr. Fielding Brødrene til at bestemme en Aftenforsamling, hvilket skete, og da prædikede Ældste Goodson, og Broder Joseph Fielding bar Vidnesbyrd.

„Efter endt Gudstjeneste gav Hr. Fielding igjen Brødrene Tilladelse til at prædike i Capellet den paafølgende Onsdag Aften, ved hvilken Leilighed Ældste Hyde prædikede, og Ældste Richards bar Vidnesbyrd; men fra den Dag af lukkede den ærværdige Hr. Fielding sine Døre for de Ældste, begyndte at stride mod Værket og paastod, at førend han samtykte i at lade dem tale fra hans Prædike-

stol, havde de Ældste lovet, ikke at tale noget om Daab i deres Prædiken, hvilket ikke var sandt, eftersom Hr. Fielding af sig selv havde ladet bekjendtgjøre, at de Ældste skulde prædike i hans Capel, førend der nogensinde var Tale om noget Saadant imellem ham og dem.

„Ni af Hr. Fieldings Kirkemedlemmer fremstillede sig og forlangte at blive døbte, hvorpaa Hr. Fielding gik hen til de Ældste og forbød dem at døbe dem, men modtog det Svar, at da de, „der havde forlangt Daab, vare myndige, kunde de handle for sig selv;" og om Søndagen den 30te bleve de døbte af Ældste Kimball. Broder George D. Watt var den første, som blev døbt i England og er en trofast Ældste i denne Kirke. Ældste Russell prædikede paa Torvet om Eftermiddagen og fra den Dag af bleve mange private Huse aabnede for de Ældste.

„Den 31te Juli afgjorde de Ældste i et Raad, at Ældsterne Goodson og Richards skulde gaae paa Mission til Bedford samt Ældste Russell og Præst Snyder paa Mission til Alston i Cumberland, og efter en Nat, tilbragt i Bøn, Priis og Taksigelse til Herren, toge disse Brødre afsted om Morgenen den 1ste August til deres forskjellige Arbeidsmarker.

„Hr. Fielding vedblev at stride mod Læren om Daaben for en Tid, men da han begyndte at frygte for, at han skulde miste de bedste Medlemmer af sin Menighed, tilbød han sig selv at døbe dem, men da de forstode, at han ingen Myndighed havde, vægrede de sig for at modtage hans tjenstvillige Tilbud, hvorpaa han engagerede Hr. Giles, en Baptistpræst, der havde ligesaalidt Myndighed som han selv, til at døbe hans Flok, men denne mislige Plan lykkedes ikke bedre end den første, idet kun Een af hans Menighed lod sig døbe. Medlemmerne af Hr. Fieldings Menighed fortalte, at han tildeels havde handlet som en Hykler og bedraget dem, thi da han læste Brevene offentlig, som han havde modtaget fra Amerika, holdt han den Deel tilbage, som handlede om Daab, hvis Udøvelse han siden stred imod.

„Ældsterne Kimball og Hyde og Præst Joseph Fielding vedbleve at prædike dagligen paa forskjellige Steder i Preston, og om Onsdag Aften og Torsdag Aften den 2den August bleve Forsamlingerne besøgte af Miss Janetta Richards, som var i Besøg hos sine Beslægtede i Preston, og om Fredagen forlangte hun Daab, hvilken blev udført af Ældste Kimball, hvorefter hun blev confirmeret af Ældsterne Kimball og Hyde, hvilken var den første Confirmation, der blev udført i et fremmed Land i disse sidste Dage.

„Den følgende Dag reiste Søster Richards hjem til sine Beslægtede og underrettede sin Fader, Hr. Richards, som var Præst for en Frimenighed i Walkerfold, Chaidgely, om hvad hun havde gjort og opfordrede ham til at sende Bud efter Ældste Kimball for at han kunde prædike i Faderens Capel.

„Hr. Richards opfyldte sin Datters Forlangende og sendte Bud efter Ældste Kimball, som ankom til Walkerfold Løverdag Aften den 12te August, og den paafølgende Dag prædikede han tre Gange i Hr. Richards Capel for talrige Forsamlinger, ogsaa to Gange i Løbet af Ugen og to Gange den paafølgende Søndag. Han blev paa den venligste og gjæstfrieste Maade begegnet af Hr. og Fru Richards, i hvis Huus han opholdt sig i ni Dage, i hvilken Tid han døbte Adskillige i Nabolavet.

„Efter et kort Besøg i Preston, hvor Ældste Hyde vedblev at prædike og døbe, vendte Ældste Kimball tilbage til Walkerfold og nød et gjæstfrit Ophold i Hr. Richards Huus i nogle Dage, medens

Værket spredte sig i Nabolavet og derfra videre til Clitheroe, Waddington, Downham, Chatburn, Thornley og Ribchester, formedelst Brodrenes Kimballs og Fieldings Arbeide.

„Eldsterne Richards og Goodson ankom til Bedford den 2den August, og, da de havde Anbefalingsbreve til Præst Timothy R. Matthews fra Broder Joseph Fielding (Fru Matthews Broder), aflagde de strax et Besøg hos Hr. Matthews, som udtrykte stor Glæde over deres Ankomst og tilkjendegav sin Oprigtighed ved at spadsere Arm i Arm med Brødrene paa Gaden i Bedford, aflæggende Besøg hos Medlemmerne af sin Menighed og indbydende dem til at møde i hans Capel om Aftenen for at høre paa de Eldstes Foredrag. Hr. Matthews havde tidligere erholdt Kundskab om de Hellige i Amerika formedelst den for nævnte Præst Hr. James Fielding i Preston og de Breve denne havde modtaget fra Amerika.

„Om Aftenen forsamlede Hr. Matthews's Menighed sig i Capellet, hvor Eldsterne Goodson og Richards talte og bar Vidnesbyrd om Guds Værk, den Aften og de paafølgende tre Aftener med Hr. Matthews's fuldkomne Bifald, idet han efter endt Foredrag offentlig bevidnede Sandheden af de fremsatte Grundsætninger og spurgte Medlemmerne af sin Menighed, hvorfor de ikke kom frem til Daab, medens de paa deres Side onskede at vide, hvorfor han ikke foregik dem med sit Exempel.

„Derefter leiede Hr. Matthews et andet Huus i Nabolavet for de Eldste til at prædike i, under det Paaskud, at nogle af Capellets Eiere maaskee ikke vilde være tilfreds med, at de Eldste prædikede der, men Hr. Matthews vedblev at bivaane de Eldstes Prædikener og tilbragte en stor Deel af sin Tid fra Dag til Dag i Samtale med dem.

„Hr. Matthews fortalte de Eldste, at han havde modtaget to Ordinationer, een af Biskop West, som han beviste ikke havde nogen Myndighed, og den anden fra den engelske Kirke, hvilken han erkjendte at nedstamme fra den romerske Kirke, ligesom han erkjendte, at han ingen Myndighed havde fra Gud til at forvalte Guds Huses Ordinancer.

„Den 10de bleve Fru Braddock og fire Andre døbte af Eldste Goodson. Snart derefter gik et Medlem af Hr. Matthews's Menighed, Hr. Joseph Saville, som var meget begjærlig efter at modtage Daab paa samme Tid som Hr. Matthews, hen til denne i Selskab med Eldsterne Goodson og Richards, og da kom Hr. Matthews og Hr. Saville overeens om at møde de Eldste ved Bredden af Floden Ouse paa et bestemt Klokkeslet om Eftermiddagen for at blive døbte. Hr. Saville mødte de Eldste til den bestemte Tid paa det af Hr. Matthews opgivne Sted, men da denne ikke indfandt sig, som han havde lovet, og man havde ventet paa ham en Time, blev Hr. Saville døbt, og da de Eldste derpaa begave sig til Matthews's Hjem for at erfare Aarsagen til hans Udeblivelse, bleve de underrettede af Hr. Matthews's Familie om, at han var taget ud paa Landet for at prædike.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Præsident Heber C. Kimballs Bortgang.

En stor og god Mand i Israel er gaaet bort. Præsident Heber Chase Kimball, født den 14de Juni 1801, hensov Kl. 10, 40 Minuter Formiddagen den 22de Juni sidstleden, opnaaende en Alder af 67 Aar og 8 Dage. Han vil blive savnet ikke alene af sin store Familie, men ogsaa af de mange Hellige, iblandt hvilke han virkede, og som havde lært at kjende hans Værd. Alle Sidste-Dages Hellige, baade hjemme og i Adspredelsen, ville føle en sympatetisk Sorg, at en af de trofaste og standhaftige Forkæmpere for Sandhedens Sag er gangen bag Sløret, men Alle ville finde sig uden Knur i Guds uransagelige Raad.

Vi ville i Korthed give hans Biographie:

Heber Chase Kimball var det fjerde Barn af Salamon Farnham og Anna Kimball og fødtes den 14de Juni 1801 i Byen Sheldon i Franklin County, Vermont i de Forenede Stater, Nord-Amerika. I 1811 flyttede hans Forældre med sine Børn til West Bloomfield, Ontario County, Staten New York. Hans Fader var Smed og Agerdyrker. I 1806 begyndte han først at gaae i Skole, hvormed han vedblev indtil han var i en Alder af 14 Aar, og da begyndte han at lære Smedehaandværket af sin Fader.

I Krigen 1812 mistede hans Fader sin Eiendom, og da Præsident Kimball var i en Alder af 19 Aar, maatte han arbeide for sig selv og manglede ofte Livets Fornødenheder. Hans ældste Broder Charles, som hørte om hans forladte Stilling, tilbød sig at lære ham Pottemagerhaandværket. Dette Tilbud antoges og han forblev hos Broderen, indtil han var 21 Aar gammel. I denne Tid flyttede de til Mendon, Monroe County, hvor de fortsatte Pottemagerhaandteringen. Efter at have lært dette Haandværk, arbeidede han i sex Maaneder hos sin Broder for Løn.

I November 1822 ægtede han Vilate Murray, Datter af Roswell og Susanna Murray, som var født i Florida, Staten New York den 1ste Juni 1806. Strax derefter kjøbte han sin Broder Charles's Værksted og nedsatte sig som Pottemager, hvilken Haandtering han drev i henved ti Aar.

I 1823 modtog han de tre første Grader af Frimureriet i Logen i Victor Flats, Ontario County; og i 1824 ansøgte han tilligemed fem

Andre Ordenscapitlet i Canandagua om at modtage alle Grader op til den høieste. Ansøgningen blev bevilget, men just som Tiden kom, at de skulde modtage disse Grader, brændte Modstanderne af Frimurerne Hovedlogens Bygninger.

Præsident Kimball modtog i sin Ungdom mange indtrængende Anmodninger om at forene sig med Dagens religiøse Secter, hvilket han dog ikke fandt sig beføiet til, indtil en religiøs Opvækkelse fandt Sted i hans Nabolav, kort efter hvilken han og hans Kone bleve døbte og forenede sig med Baptisterne. Omtrent tre Uger efter denne Tildragelse kom nogle Ældste af Jesu Christi Kirke fra Pennsylvanien til Phineas H. Youngs Hjem i Victor, og da Præsident Kimball erfoer, at de vare ankomne, tilskyndede Nysgjerrighed ham til at see dem, og han hørte da for første Gang det evige Evangelium.

Han blev begjærlig efter at lære Mere, og i Selskab med Præsident Brigham og Ældste Phineas Young tilligemed deres Hustruer reiste han til Pennsylvanien, hvor de forbleve hos Menigheden i sex Dage og regelmæssig overværede Forsamlingerne.

Den 14de April 1832 besøgte Alpheus Gifford Præsident Kimball, som efter en kort Samtale sagde: „Broder Alpheus, jeg er færdig til at gaae hen og blive døbt;" hvorpaa han gik med Ældste Gifford omtrent en engelsk Miil til en liden Flod i Skoven, hvor han blev døbt. Omtrent to Uger derefter blev hans Hustru Vilate døbt af Ældste Joseph Young.

Han blev ordineret til Ældste af Joseph Young, og i Selskab med denne og Præsident Brigham Young arbeidede han som Missionair i Genesee, Avon og Lyons, hvor de døbte Mange og opbyggede Menigheder.

I September 1832 reiste han tilligemed Præsidenterne Brigham og Joseph Young til Kirtland i Ohio og besøgte Propheten Joseph Smith.

Om Efteraaret 1833, efter at have solgt sine Besiddelser, begav han sig til Kirtland i Selskab med Præsident Brigham Young og sine to Børn, og ankom der omtrent den sidste October eller første November.

Den 5te Mai 1834 forlod han Kirtland i Selskab med Præsident Joseph Smith og omtrent et hundrede Brødre, og ankom den 7de til New Portage, hvor Zions Hær blev organiseret. Han blev beskikket til Capitain af det 3die Compagni. Ved Reorganisationen af Hæren ved Salt River i Missouri blev han udvalgt til een af Joseph Smiths Livgardere.

Den 22de Juni modtog han en hæderlig Afsked, og i Overeensstemmelse med Præsident Joseph Smiths Instruktioner begav han sig den 30te til sit Hjem i Kirtland, hvilket han naaede den 26de Juli, og omtrent to Uger efter sin Hjemkomst etablerede han et Pottemageri og drev dette indtil Vinteren begyndte.

Om Vinteren 1834—35 besøgte han den theologiske Skole, som var oprettet i Kirtland.

Den 14de Februar 1835 blev han valgt og ordineret til een af de tolv Apostle, og den 14de Mai begav han sig i Selskab med de Tolv paa en Mission til Menighederne i Østen og besøgte iblandt andre Steder Sheldon, hvor han var født, og prædikede der for sine Beslægtede og Venner. Han reiste over de grønne Bjerge tilfods og alene, og bivaanede en Conference i St. Johnsbury tilligemed de Tolv.

Den 31te August begav han sig paa Hjemveien og mødte i Buffalo de Tolvs Quorum. De ankom til Kirtland den 27de September.

Den 27de Marts 1836 var han tilstede ved Indvielsen af Herrens Huus i Kirtland og modtog tilligemed de øvrige tolv Apostle sin Tvætning og Salvning.

Fra Mai til October var han paa Mission i den nordlige Deel af de Forenede Stater.

Efter at være kaldet af Propheten Joseph den 13de Januar 1837, begav han sig paa en Mission til England i Selskab med Ældsterne Orson Hyde, Willard Richards og Præst Fielding. Den 1ste Juli afseilede han fra New York i Selskab med Ældsterne Orson Hyde, Willard Richards, John Goodson, Isaac Russel og Flere med Skibet Garrick og landede i Liverpool den 20de. Den 22de begav han sig i Selskab med Andre til Preston, hvor de den paafølgende Søndag efter Indbydelse hørte en Præst Fielding prædike, som uden Anmodning bekjendtgjorde fra Prædikestolen, at om Eftermiddagen skulde der blive Forsamling, hvor de ankomne Ældste skulde prædike. Præsident Kimball fremsatte der for en talrig Forsamling Evangeliets første Principer. Et Antal troede og glædede sig. Siden lukkede Præsten Fielding sine Døre for dem og tillod dem ikke mere at prædike i Capellet; men Præsident Kimball og hans Ledsagere vedbleve at prædike i private Huse, paa Gadehjørnerne og paa Torvene, ikke alene i Preston, men ogsaa i andre Stæder og Landsbyer, udsprędende Evangeliet og oprettende Menigheder.

Den 9de April 1838 begav han sig til Liverpool i Selskab med Ældsterne Hyde og Russel, afseilede derfra med Garrick den 20de og landede efter 22½ Dages Seilads i New York, fortsatte derfra Reisen til Kirtland og ankom dertil den 22de Mai. Under en Fraværelse af elleve Maaneder havde han i Forening med de øvrige Brødre været et Redskab i Guds Haand til at grundlægge Værket i Storbritannien og at døbe omtrent 1500 Personer.

Han ledsagede Propheten Joseph og Andre til Davis County i Missouri for at hjælpe til at beskytte de Hellige og deres Familier mod Pøbelens Raseri. Da Far West blev omringet af Fjenderne, var han i Forsvarernes Rækker, ventende hvert Øieblik en blodig Massacres skrækindgydende Scene.

I Selskab med Præsident Young besøgte han Propheten Joseph Smith og hans Medfanger, der vare lænkede tilsammen i Richmonds Fængsel, og bestræbte sig for deres Velfærd og Befrielse. Han raadførte ogsaa og hjalp den Comittee, der tog vare paa og flyttede de saarede, hjælpeløse og fattige Hellige, som endnu vare igjen efter Pøbelhærens Overfald, Voldsomheder og Plyndringer.

Den 26de April 1839 ledsagede han de Tolv til Quincy i Illinois, hvor han fandt sin Familie. Derfra flyttede han til Hancock County og byggede sig et Huus, hvor Staden Nauvoo blev anlagt.

I September 1839 begav han sig i Selskab med Præsident Young for anden Gang paa Mission til England, ankom til Liverpool den 6te April 1840 og arbeidede utrætteligen, styrkende de Hellige storligen.

Den 20de April 1841 forlod han Liverpool og ankom til Nauvoo den 1ste Juli.

Den 23de October blev han valgt til Medlem af Byraadet i Nauvoo og virkede paa enhver Maade til Stadens og Menighedens Bedste.

Den 10de September 1842 tog han en Mission gjennem Illinois i Selskab med Præsident Brigham Young og Eldsterne G. A. Smith og Amasa Lyman, arbeidende flittigen for at neddæmpe Ophidselse og corrigere falsk Lærdom. Han vendte tilbage til Nauvoo den 4de November.

Den 11te Juni 1843 begav han sig paa en Mission til de østlige Stater for at prædike Evangeliet og returnerede den 22de October.

Den 21de Mai 1844 tog han til Washington som Delegeret for at petitionere Landets Styrelse om Oprettelse for lidte Krænkelser og uretfærdig Medfart. Ved sin Tilbagekomst modtog han Efterretningen om Propheten Josephs og hans Broder Hyrums Mord.

Efter Udfrielsen fra Nauvoo var han een af de 143 Mænd, der først droge ud til Utah.

I December 1847, da Brigham Young blev udnævnt til Kirkens Præsident, blev Heber C. Kimball valgt til første Raadgiver.

I 1849 blev han valgt til Vicepræsident i Staten Deserets Provincial-Regjering, hvilket Embede han indehavde til sin Død.

Han var et Medlem af Territoriets lovgivende Raad fra sammes Organisation indtil 1858, da han frabad sig at blive gjenvalgt, efter at have været Raadets Præsident i tre Aar.

Præsident Kimballs Levnet er Kirkens og dette Territories Historie, følgelig kunne vi ikke, om vi end havde Tid og Plads, give en fyldestgjørende Beskrivelse i dette Blad over hans virksomme og daadrige Liv. Hans Omgivelser kjende hans rene Vandel, hans Trofasthed, hans Velgjørenhed, hans Flid og Utrætteligh ed i at opbygge Guds Kirke og Rige. Derfor var han elsket og agtet af Alle, som kjendte ham, og hans Minde vil vedvare i Israel. Hans sidste Timer forsødedes ved Nærværelsen af hans Familie, ligesom de Tolv vare om ham, og Præsidenterne Young og Wells forbleve hos ham til det Sidste.

Den 24de Juni blev Præsident Kimball begravet. Af Agtelse for den Afdøde vare alle Boutiker, Contoirer, Værksteder osv. lukkede og al Forretning ophørt i Staden. Folk strømmede i tusindviis til det nye Tabernakel for at vise den Hedengangne den sidste Ære.

Imidlertid begav sig Præsidenterne B. Young og D. H. Wells, de tolv Apostle, Præsidenterne for de Halvfjerds, Præsidenterne for Overpræsterne, den præsiderende Biskop og hans Raadgivere, Præsidenterne for Zions Stav, Høiraadets Medlemmer, Capt. Croxalls Musikchor og Flere, hen til den Afdødes Bolig, hvor Præsident Young selv førte Overopsynet med Arrangementet for Sørgehøitidelighederne til Ære for hans gamle Ven, der havde staaet trofast ved hans Side i mere end et fjerdedeel Aarhundrede.

Processionen begav sig fra Sørgehuset Kl. 2 Efterm. i følgende Orden:

1) Croxalls Musikchor.
2) Høiraadets Medlemmer.
3) Præsidentskabet for Zions Stav.
4) Præsidentskabet for de Halvfjerdsindstyve.
5) Præsidentskabet for Overpræsterne.
6) Den præsiderende Biskop og hans Raadgivere.

7) De tolv Apostler.

8) Præsident Brigham Young og Raadgiver D. H. Wells.

9) Liget i en smuk Kiste, indhyllet i et sort Klæde, prydet med hvidt Cachemir og sorte Fryndser, baaren af tolv Wldster.

Ethvert Medlem af Processionen bar sort Flor om Armen.

Efter Kisten fulgte den Afdødes tre ældste Sønner, William, H. Heber P. og David P. Efter dem den øvrige Deel af Familien samt Præsident Youngs og Wells Familier i Vogne, og et stort Antal af de fornemste Medborgere tilfods sluttede Processionen.

Musikken spillede en Sørgemarch og Processionen togede nedad den nordlige Tempelgade, dreiede til Syd ind i den vestlige Tempelgade, passerede gjennem den vestlige Port ind paa Tempelpladsen og gik ind ad Tabernaklets Dør Nr. 32 og indtog de Sæder, som dertil vare bestemte foran Ophøiningen, medens Musikken vedblev at spille, indtil alle Medlemmer i Processionen havde indtaget deres Pladse. Da Musikken ophørte, begyndte Orgelets mægtige Toner at bruse, og der udførtes en udvalgt Composition af Beethoven.

Kisten var stillet paa en Katafalk, saa at den kunde sees af Alle i den store Forsamling. Syv pragtfulde Vaser, fyldte med Roser og andre smukke Blomster, vare placerede paa Kisten. Det Indre af Tabernaklet var behængt med sorte Draperier.

Høitideligheden begyndte med Afsyngelsen af en Hymne, forfattet af Elisa R. Snow, hvorpaa Apostelen G. Q. Cannon holdt Indledningsbønnen. Derpaa bleve Taler afholdte af Apostlerne John Taylor, G. A. Smith, G. Q. Cannon, Præsident Daniel H. Wells og tilsidst af Præsident Young, som gjorde følgende Bemærkninger:

Vi have forsamlet os her ved denne høitidelige Leilighed for at vise vor afdøde Ven den sidste Ære. Vi kunne i Sandhed sige, at Broder Kimballs Dødsdag var langt bedre end hans Fødselsdag. Han var saa trofast, antager jeg, som nogen Mand, der nogensinde levede paa Jorden. Jeg har været personlig bekjendt med ham i 43 Aar, og jeg kan bevidne, at han elskede Sandheden, var fuld af Velvillie og var en Mand, som man kunde forlade sig paa. Nu er han gaaet bort for at hvile for en Tid; han er hensovet for et vist Øiemed — for at blive beredt for en herlig Opstandelse; og den samme Heber C. Kimball, som har vandret iblandt os, vil blive opreist i Opstandelsen og i Kjødet komme til at see Gud og samtale med ham og see sine Brødre og omgaaes med dem, og de ville nyde en lyksalig Evighed tilsammen.

Broder Kimball har havt det Privilegium at døe i sit eget Huus i Fred, uden at blive forfulgt og myrdet af en rasende Pøbel, hvilket har været Tilfældet med Mange i denne Kirke. Jeg anseer det som en stor Trøst for hans Familie og Venner og det er en stor Tilfredsstillelse for mig at vide, at Broder Kimball døde i Fred. Vi skulde ikke sørge derover, vi skulde derimod glæde os, at denne vor Broder har forladt dette Liv i Fred og har sikkret sig en herlig Opstandelse. Jorden og alle dens Skatte er ikke at sammenligne med den Herlighed, som den Sjæl nyder, der gaaer bort i Fred. I kunde tænke, at jeg har Aarsag til at sørge, thi Broder Heber C. Kimball har været min første Raadgiver i henved i 24 Aar. Jeg

vil bemærke, at han er den tredie Raadgiver, som er hensovet, siden jeg fik Bestyrelsen over dette Folk, og det er en Glæde for mig, at de ere døde i Troen, fulde af Haab, idet deres Liv var fuldt af gode Gjerninger; de vare fulde af Tro og vare til Trøst og Glæde for deres Brødre. Jeg har tænkt over denne Sag. I de fjorten Aar, i hvilke Broder Joseph præsiderede over Kirken, bleve tre af hans fornemste Raadgivere Apostater. Dette var sørgeligt. Sidney Rigdon, F. G. Williams og William Law, hvem mange af denne Forsamling kjendte i Nauvoo, faldt fra og forlode Broder Joseph. Jeg har været sparet den Sorg at see nogen af mine Raadgivere falde fra, og jeg haaber, at jeg aldrig skal erfare noget Saadant. Jeg vil heller see dem døe som trofaste Mænd, hvormange det end skulde være, end at see Een af dem som en Frafalden.

Der kunde siges Meget om Broder Kimball, hvis Levninger ere her. Han er ikke død. Hans jordiske Tabernakel er falden i Søvn for at blive beredt for den herlige Opstandelse, som I og jeg leve for.

Hvad kunne vi sige til hverandre? Lader os leve som han levede, være saa trofaste som han har været, være saa fulde af gode Gjerninger som hans Liv har viist for os. Dersom vi gjøre saa, vil vor Ende være Glæde og Fred, og vi ville hensove ligesaa rolig som han. Jeg var hos ham indtil han udaandede og kan bevidne, at han gik bort i Fred.

Det er naturligt, at hans Familie føler Sorg, 'men de have ingen virkelig Aarsag dertil, thi han var en trofast Mand og Fader, som veiledte Sine ved sande Grundsætninger og ved et godt Exempel. Give Gud, at vi Alle maatte vedblive at være saa trofaste som han var. Jeg siger til hans talrige Familie og til alle Guds Børn, lader os følge hans Exempel. Herren udvalgte ham og han forblev trofast i sin Kaldelse, hvilket gjorde ham til en stor Mand, just som I og jeg kunne blive, dersom vi vedblive at være saa tro imod vor Gud og vor Religion. Der gives intet Menneske, uden det jo kan gjøre det Gode, om det vil; thi Mennesket har faaet den Ret til at vælge det Gode og forkaste det Onde. Om Nogen vælger det Onde, vil han visne hen, især deleshed dersom han er bleven kaldet og beklædt med Guds Søns hellige Præstedømme. Saadan en Mand vil snuble og falde, og istedetfor at blive stor og god, vil han blive ringe, ubetydelig og forglemt.

Vi ere samlede her for at vise Broder Kimball den sidste Ære, og vi takke den store Mængde Forsamlede for deres Opmærksomhed. Vi føle os lykkelige ved at see Eder her, og om I ønske at see Broder Kimball igjen: lever saa, at I kunne sikkre Eder Deel med i den første Opstandelse, og jeg lover Eder, at I ville møde ham og glæde Eder tilsammen med ham.

Jeg føler nu, mine Venner, til at velsigne Eder og Broder Heber C. Kimballs efterladte Familie. Jeg velsigner Eder i den Herres Jesu Christi Navn. Ville I modtage de Velsignelser, som en Fader og Mand har beseglet paa Eders Hoveder? Dersom I leve retteligen, ville I nyde dem. Broder Kimballs Hjerte var fuldt af Velsignelser for sin Familie, sine Brødre og Søstre, Naboer og Venner, men han var en Svøbe for de Ugudelige, og de frygtede ham.

Nu mine Venner kan jeg ikke længere tale til Eder, men jeg føler endnu

engang til at takke Eder for Eders venlige Opmærksomhed i at være tilstede her ved Sørgehøitideligheden for vor afdøde Broder. Maa Herren velsigne Eder alle. Amen.

Slutningsbønnen holdtes af Biskop E. D. Woolley.

Beskikkelse.

Ældste Hans Petersen, nyligen ankommen fra Utah, er bleven beskikket til at arbeide som omreisende Ældste i Kjøbenhavns Conference.

C. Widerborg,
Præsident
for den skandinaviske Mission.

Correspondance.

Ombord paa Skibet „John Bright" den 11te Juli 1868.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder!

Som De veed, afseilede vi den 4de Juni fra Liverpool med Skibet „John Bright," ført af Capt. John Towart og bestemt for New York. Selskabet bestod af 730 Passagerer, hvoraf 176 fra Skandinavien, og vare inddeelte i Distrikter under Bestyrelse af 4 af de hjemvendende Missionærer fra Zion; Ældste C. C. A. Christensen havde Bestyrelsen af de skandinaviske Hellige, som befandt sig paa det nedre Dæk.

Vor Præsident, James McGaw, har viist os en faderlig Omhu, og jeg og Broder F. Andersen har efter bedste Evne søgt at være ham behjælpelig.

Kun ubetydelig Sygdom har været iblandt os, fordetmeste kun Søsyge.

En gammel Søster fra Gøteborg Conference kom ved at falde paa Dækket til at skade sin Knæskal, hvilken nu er i god Bedring, saa hun uden Vanskelighed kan fortsætte Reisen med Jernbanen.

Vi have kun havt et eneste Dødsfald, nemlig en gammel Søster fra England, som kom syg ombord.

Den 13de Juni bleve Ældste A. Nielsen fra Norrköping og Olivia Särström ægteviede af Præs. McGaw, i Overværelse af Capitainen og flere tilkaldte Vidner, i Capitainens Salon.

Det er mig en Fornøielse at omtale Capt. Towart som en udmærket Mand, der har gjort Alt for at gjøre os Opholdet ombord saa behageligt og beqvemt som muligt, ligesom ogsaa Doctor Thomson, der med opoffrende Velvillie har seet til de Syge.

Vi have fordetmeste maattet krydse os frem og kom derfor temmelig høit mod Nord, saa at vi fik see mange store Iisbjerge og tillige ogsaa Kysten af Nowa Scotia, dog har Veiret været saa behageligt, at vi have havt Anledning til at forlyste os paa Dækket med Musik og Lege, hvori baade Gamle og Unge have deeltaget; isærdeleshed havde vi en for-

nøielig Dag den 4de Juli — den amerikanske Frihedsdag, som vi feirede med Salut, Flagning, Musik og ved Slutningen med et efter Forholdene meget smukt Fyrværkeri. Vi have under alt dette ikke glemt vor Religion eller Reises Maal; men vi have holdt Bøn hver Morgen og Aften, og meget ofte havt gode Forsamlinger.

Den 13de Juli. Idag kom et Dampskib for at trække os ind til New York, hvor vi haabe at være i Aften.

Alt er vel og de bedste Følelser raade iblandt de Hellige.

Deres i Evangeliet forbundne Broder og Medarbeider

C. O. Folkmann.

New York, den 20de Juli 1868.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder!

Ifølge Aftale skriver jeg disse Linier til Dem, haabende, at det vil glæde Dem at høre fra os.

Da Broder Folkmann har skrevet angaaende Reisen over Havet, vil jeg ikke gjentage noget derom, kun bemærke, at vi havde en god Tid tilsammen og gjorde det saa hyggeligt for os, som Omstændighederne vilde tillade. Vi passerede uden Bryderi Lægen og Toldcontrolleuren og landede ved „Castle Garden," hvor vi kun opholdt os nogle Timer og bleve derefter førte til Hudson Flodens Jernbane-Station, hvor vi tilbragte en behagelig Nat. Den paafølgende Morgen blev Bagagen veiet, og jeg maa med Beklagelse mælde, at nogle af vore Folk havde gamle tunge Trækister, der veiede fra 40 til 75 Pund, og da al Overvægt betales med 16 Cents Pundet, saa paadroges derved en stor og unødvendig Extraudgift for mange af de fattige Hellige. Naar ville vore Emigranter lære at adlyde de gode Raad, de faae, forend de begynde Reisen, ikke at have mere Reisegods end nødvendigt og aldeles afskaffe de tunge Trækasser og Kister og istedet bruge malede Lærredskufferter eller oliede Lærredssække.

De afreiste herfra den 14de Klokken 10 Eftermiddag og Alle følte vel. Jernbanepriserne til Omaha vare 14 Dollars, og til Enden af Jernbanen paa Sletterne 35 D.; men de, som vilde arbeide paa Jernbanen paa Sletterne, bleve befordrede den hele Vei for 14 D. Vognleien fra Enden af Jernbanen til Salt Lake City var 29 D.

Her har været en forfærdelig Varme i New York, saa at endog saa mange som 46 Dødsfald af Solstik hændte paa een Dag; og paa een Uge styrtede omtrent 100 Heste døde i Stadens Gader.

Med de kjærligste Hilsninger til Dem og alle Bekjendte forbliver jeg Deres Broder i Pagten

F. C. Andersen.

Blandinger.

Vidtstrakte Postforbindelser. Siden Midten af Aaret 1866 er, som bekjendt, ved Iværksættelsen af Damprouten mellem Australien og Panama Dampskibsforbindelsen rundt om Verden bleven fuldendt, og fra 1867 af bydes der endogsaa de Reisende endnu en anden Linie, nemlig den mellem San Francisco og Hongkong. Begge Linier kræve omtrent samme Tid og samme Udgifter. Men saasnart Jernbanen gjennem de vestlige Forenede Stater bliver færdig, maa Routen over Australien tabe endeel af sin Betydning, thi den korteste Vei omkring Jorden gaaer da afgjort over San Francisco og Japan. Man har beregnet, at det vil være muligt ved Hjælp af denne Jernbane at naae fra Liverpool til Hongkong i 39 Dage, og Reisen omkring Jorden vil da ikke medtage mere end 80 Dage. Da paa Jernbanen til det Stille Ocean Tog daglig ville naae San Francisco, maae man snart nødsages til langt hyppigere end nu at lade Dampskibe afgaae til Asien, og man kan med Sikkerhed forudsætte, at i Løbet af nogle faa Aar en meget betydelig Fordeel vil udvikle sig paa hele Routen fra England over New York og San Francisco til de tætbefolkede og produktrige Lande: det østlige og sydøstlige Asien. Reisen omkring Verden koster for Routen over Japan omtrent 2600 Rd. paa 1ste Plads og omtrent 2000 Rd. paa 2den, for den over Australien omtrent 2500 Rd. paa 1ste og omtrent 2100 Rd. paa 2den Plads.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.